

University of Groningen

Sturing in de ruimtelijke ordening door Rijk en provincies

Hageman, Constantijn Pieter

IMPORTANT NOTE: You are advised to consult the publisher's version (publisher's PDF) if you wish to cite from it. Please check the document version below.

Document Version

Publisher's PDF, also known as Version of record

Publication date:

2016

[Link to publication in University of Groningen/UMCG research database](#)

Citation for published version (APA):

Hageman, C. P. (2016). *Sturing in de ruimtelijke ordening door Rijk en provincies: Een juridisch onderzoek naar sturingsinstrumenten van Rijk en provincies en hun verenigbaarheid met de gedecentraliseerde bevoegdheidsverdeling in het ruimtelijk bestuursrecht.* [, Rijksuniversiteit Groningen]. Rijksuniversiteit Groningen.

Copyright

Other than for strictly personal use, it is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

The publication may also be distributed here under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license. More information can be found on the University of Groningen website: <https://www.rug.nl/library/open-access/self-archiving-pure/taverne-amendment>.

Take-down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

Downloaded from the University of Groningen/UMCG research database (Pure): <http://www.rug.nl/research/portal>. For technical reasons the number of authors shown on this cover page is limited to 10 maximum.

Stellingen behorende bij het proefschrift
Sturing in de ruimtelijke ordening door Rijk en provincies
van Constantijn Pieter Hageman

1. De term 'sturing' is in abstracto een generatieve metafoor die alleen na expliciete definiëring of conceptualisering bruikbaar is in wetenschappelijk onderzoek (dit proefschrift, par. 1.2).
2. De feitelijke constatering dat verschillen tussen het positieve publiek- en privaatrecht kleiner worden, is geen argument om het rechtsstatelijk belang van onderscheiden publiek- en privaatrechtelijke rechtssferen te relativeren (dit proefschrift, par. 2.2.2).
3. Interbestuurlijk overleg en de inzet van beleidsinstrumenten maken een duidelijke competentieverdeling tussen gelijkwaardige bestuursorganen niet overbodig (dit proefschrift, par. 2.4.3).
4. Het toetsen van decentrale besluitvorming aan nationaal of provinciaal beleid dat niet in normstelling of beleidsregels is vervat, betreft geen interbestuurlijk toezicht maar een vorm van sturing (dit proefschrift, par. 3.4.1).
5. Geven gedeputeerde staten een reactieve aanwijzing vanwege strijd met een algemene regel in de provinciale ruimtelijke verordening, dan moet de rechter in beroep niet de interpretatie van die regel door gedeputeerde staten volgen maar enkel nagaan of het gemeentelijk besluit de regel in acht neemt (dit proefschrift, par. 3.4.2.2).
6. De recente verruiming van de generieke taakverwaarlozingsregeling naar resultaatsverplichtingen stelt de wetgever in staat indeplaatsstelling een zelfstandige rol te laten spelen naast het positieve toezicht (dit proefschrift, par. 3.4.4.6).
7. De wetgever heeft de bevoegdheidsverdeling in de Omgevingswet zo ingericht dat Rijk en provincies hun sturingsmogelijkheden zelf kunnen bepalen, met als gevolg dat naar de structurerende invloed van de beginselen van specialiteit en decentralisatie tevergeefs wordt gezocht (dit proefschrift, par. 4.2.5).
8. Rechtswetenschap is meer dan alleen een kritische beschouwing van de inhoud, strekking en interne consistentie van het positieve recht.
9. Het te allen tijde optimaal garanderen van mensenrechten belemmert een effectieve behartiging van publieke belangen en kan daarom geen zelfstandige maatstaf zijn voor de kwaliteit van de rechtsstaat.
10. Het EVRM stelt rechters van het EHRM voor onbepaalde tijd in staat om op basis van enkele algemene bepalingen eenzijdig over de beslissingsruimte van wetgevers en bestuursorganen te oordelen en vormt daarmee zowel een waarborg als een bedreiging voor de rechtsstaat.
11. Het gevaar bedolven te raken onder kennis houdt voor de juridische promovendus niet slechts een zinnebeeldige dreiging in, maar schuilt reëel zeker ook in onder het gewicht van vervaarlijk zwaar beladen boekenkasten bezwijkende vloeren.